

תת"ע 10271/05/13 - מדינת ישראל נגד טולדנו בר חביב

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 10271-05-13 מדינת ישראל נ' טולדנו בר חביב
תיק חיצוני: 30200938246

כב' השופט אלון אופיר	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
טולדנו בר חביב	נאשמים

החלטה

בתיק זה הוגש כתב אישום נגד הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, כאשר ע"פ עובדות כתב האישום, נהג הנאשם את רכבו כאשר בליטר אויר נשוף נמדדה כמות של 295 מ"ק.ג.

הנאשם לא התייצב לדיון שהיה קבוע בעניינו, ונשפט בהיעדרו ל-24 חודשי פסילה בפועל, קנס בסך 1,200 ₪, ו-8 חודשי פסילה ע"ת.

הנאשם הגיש בקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו, מן הטעם שיש במתן פסק הדין בהיעדרו חשש לעיוות דין, שכן ישנם כשלים ראייתיים בתיק אותם פירט בהודעה נפרדת אותה הגיש. בנוסף, נטען בבקשה כי הסיבה לאי התייצבותו לדיון נבעה מכך שבאותו יום פתח חנות חדשה שבבעלותו, ונוכח הלחץ בו היה שרוי נשכח ממנו מועד הדיון.

בהחלטה מיום 7.2.14 הוריתי, על דחיית הבקשה לביטול פסק הדין, וקבעתי כי גזר הדין והענישה שבו יישארו על כנם.

על החלטתי זו הגיש הנאשם ערעור לבית המשפט המחוזי.

בבית המשפט המחוזי, קיבל כב' השופט שלמה פרידלנדר, חלקית את הערעור, והפנה את בית משפט קמא למחקר חדש שהתפרסם לאחרונה ע"י ד"ר שומרון מויאל ופרופ' מימי אייזנשטדט ("פערי ענישה בעבירות נהיגה בשכרות", משפטים מד(3), 933 תשע"ה). כב' השופט פרידלנדר קבע כי התיק יוחזר לבית משפט קמא, שייתן החלטה מחודשת בבקשה לביטול פסק הדין, לאחר עיון במאמר הנ"ל.

מסקנת המחקר באה לידי ביטוי בנתונים הבאים:

- נאשמים שנשפטו בהעדר בעבירת הנהיגה בשכרות, ללא ייצוג משפטי, זכו למשכי פסילה ארוכים בכ-13 חודשים בממוצע לעומת נאשמים בעבירות דומות שהתייצבו למשפט.
- נאשמים שהתייצבו למשפט והודו בעבירות המיוחסות להם, הייצוג המשפטי הגדיל פי שישה את הסיכוי להגעה להסדר טיעון מקל.
- נאשמים שהתייצבו למשפט ולא הגיעו להסדר טיעון, קיבלו עונשים ממושכים יותר כאשר התייצבו ללא ייצוג משפטי, מאשר אלה שהגיעו בליווי ייצוג משפטי.

המבקש מפרט בבקשתו מיום 10.2.14 את הכשלים הבאים, שיש בהם לשיטתו להביא לידי עיוות דין ככל שלא יזוכה:

- א. רושם הדוח לא היה נוכח במקום בשעת העצירה, ולא עיכב בעצמו את הנאשם, כך שעדותו של רושם בדוח הינה עדות שמועה.
- ב. בדוח העיכוב לא רשומה שעת מילוי הדוח.
- ג. סתירה קיימת בשעת הבדיקה שנערכה לנאשם בין הדוח שנערך לבין פלט הבדיקה.
- ד. סתירה בשעה בה הועבר הנאשם לידי השוטר אבי היינוק לשם ביצוע בדיקת מאפיינים.

דין -

לצורך הכרעה בשאלה האם יש לבטל פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם יש לפנות להלכה ותיקה אשר ניתנה על ידי בית המשפט העליון בפרשת סוריא איטליא (ע"פ 9142/01) שם נקבע כי על מבקש להראות התקיימות אחד משני מבחנים:

חשש כי אי קבלת הבקשה תגרור עיוות דין בעניינו.

מתן הצדקה לאי התייצבותו לדיון אליו זומן לכאורה כדין.

על פניו אין כל הצדקה לאי ההתייצבות לדיון כתוצאה מעיסוק אחר של המבקש.

אדם המקבל לידי כתב אישום וזימון לתת מענה לאישום בתאריך נתון, אמור להתייצב למשפטו וכל טענה הקשורה לשכחה של הדיון תדחה כנימוק המצדיק ביטול פסק דין אשר ניתן כדין בהעדרו.

ביחס לשאלת עיוות הדיון, אין אני שותף למשקל אותו מייחס בית המשפט המחוזי לסטטיסטיקה אשר מראה כי קיים פער בענישה בין המתייצבים לדיונים ובין אלו הנעדרים מהם. כך גם אין אני רואה חשיבות לנתון הסטטיסטי לפיו קיים לכאורה פער ענישתי בין המגיעים להסדר טיעון ובין אלה שאינם מגיעים להסדר (בין אם זכו לייצוג ובין אם לא).

פוטנציאל ההסדר הקיים בכל תיק, יכול לבוא לידי ביטוי אם וכאשר נאשם מתייצב למשפטו כדין או לחליפין שוכר ייצוג של עו"ד המתייצב מטעמו.

קבלת טיעון לפיו "לו היה מתייצב היה דינו בסיכוי גבוהה אחר" יחייב ביטול של כל פסק דין הניתן באי התייצבות (אף שאין לה כל הצדקה) ולו בשל הסיכוי הממשי לזכות בענישה אחרת.

מערכת משפטית אינה יכולה להתנהל באופן בו יעשה אדם דין לעצמו, לא יתייצב, ולאחר מכן יבוטל ההליך בעניינו רק בשל הטיעון לפיו לו היה מתייצב יכולה הייתה להיות התוצאה אחרת.

לו תוצאות ההליך שהתקיים בהעדר נאשם, מקימות פער בלתי סביר בין העבירה לענישה, פער החורג ממתחם הענישה הנוהג, או אז יהיה מקום להורות על ביטול ההחלטה, שכן אז הוכח כי נגרם עיוות דין.

בעניינו רמת האלכוהול שנמדדה עומדת על 295 מ"ג אלכוהול.

ביחס לרמת האלכוהול פחותה - 280 מ"ג אלכוהול - קבע בית המשפט העליון כי רף הענישה הראוי הוא 24 חודשי פסילה בפועל (פסילת המינימום אותה קבע המחוקק לצד עבירה זו) - וראה בעניין זה את רע"פ 7948/08 ראיד אגבריה נגד מדינת ישראל, קל וחומר כאשר אותו נאשם התייצב לדיון בעניינו וטען לעונש.

בעניין רף הענישה הראוי ראה גם את פסיקת מחוזי באר-שבע כפסיקה מנחה בע"פ 7384/06 מדינת ישראל נגד גורביץ' איגור שם הורה בית המשפט על החמרה בענישה לרף המינימום הקבוע בחוק, לאחר שבית משפט השלום סבר כי יהיו נסיבות שיצדיקו חריגה מתחת לרף זה.

מאחר ולא מצאתי כי הענישה שנגזרה על רקע הפסיקה הנוהגת, מתחם הענישה הנוהג והמאמרים להם הפנה ביה"מ המחוזי יוצרת עיוות דין למבקש, אני דוחה את הבקשה ככל שנשענת היא על עיוות דין הנעוץ בענישה.

יחד עם זאת, ולאחר שבית המשפט המחוזי ביקש כי הבקשה תבחן שוב על ידי, וללא קשר למאמרים שבבסיס ההעברה אלי, נחה דעתי כי ביחס לשאלת עיוות הדין מעצם ההרשעה, יכול וראוי לתת להגנה הזדמנות נוספת לניהול התיק בהישען על כשלי הראיות לה טוענת ההגנה בנימוקיה.

אשר על כן, אני קובע כי ככל שישלם המבקש הוצאות בסך של 1500 ₪ תוך 30 יום מהיום, יבוטל פסק הדין, והתיק ישוב לפסים של הקראה.

עותק מהחלטה זו יועבר לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ה, 04 מאי 2015, בהעדר הצדדים.